

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Františka Moznera v trestnej veci obvineného **K. K. a spol.** pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i/ Tr. zák. a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 13. marca 2017 v Bratislave, o sťažnosti obvineného A. M. proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 21. februára 2017, sp. zn. 3Tp/20/2016, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sa sťažnosť obvineného A. M. **z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „ŠTS BB“) uznesením zo 21. februára 2017, sp. zn. 3Tp/20/2016 rozhodol tak, že podľa § 79 ods. 3 Tr. por. žiadosť obvineného A. M. o prepustenie z väzby na slobodu zamietol a podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dohľad probačným a mediačným úradníkom nad obvineným A. M. neuložil.

Proti tomuto uzneseniu podal obvinený A. M. prostredníctvom obhajcu sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že neexistujú materiálne podmienky pre väzbu, pretože nie je nijako preukázané, že pracoval a profitoval z činnosti zločineckej skupiny. Po dobu dvanásť rokov žije riadnym životom, ničoho sa nedopustil a preto väzobný dôvod u neho nie je daný. Špecializovaný trestný súd sa navyše nezaoberal možnosťou náhrady väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, neskúmal výnimočné okolnosti prípadu

so zreteľom na ustanovenie § 80 ods. 1, písm. c/, ods. 2 Tr. por., ktoré obvinený A. M. videl v jeho osobných a rodinných pomeroch – v tom, že je invalidný dôchodca, dlhú dobu žije bezúhonne a zaručuje sa za neho i starosta obce H. M., kde býva.

Na podklade týchto skutočností obvinený požiadal najvyšší súd, aby postupoval podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por., napadnuté uznesenie Špecializovaného trestného súdu zrušil a prepustil ho na slobodu.

Najvyšší súd na podklade riadne a včas podanej sťažnosti oprávneným A. M., preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. por. správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako i konanie týmto výrokom predchádzajúce a zistil, že sťažnosť obvineného A. M. nie je dôvodná.

Podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa § 71 ods. 1 Tr. por. obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že (písm. c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v intenciách predchádzajúceho rozhodnutia, sp. zn. 5 Tost 44/2016 zotrváva na tom, že materiálne podmienky pre rozhodnutie o väzbe – dôvodnosť trestného stíhania obvineného A. M. – sú dané. Pokiaľ ide o formálne podmienky najvyšší súd opakuje, že **obvinený bol v minulosti opakovane súdne trestaný** (i keď sú tieto odsúdenia staršieho dáta a zahladené) a momentálne je **dôvodne podozrivý zo spáchania niekoľkých vražd**, pričom, ako to zo skutkových viet vyplýva, (aj inej) **závažnej trestnej činnosti sa mal dopúšťať dlhodobo**.

Z výpovedí svedkov a spoluobvinených nevyplýva, že by obvinený A. M. mal ukončiť činnosť pre skupinu S. v roku 2004, ako uvádza on sám, ale mal byť pre ňu činný i neskôr. Tieto skutočnosti nasvedčujú záveru, že obvinený by v prípade prepustenia na slobodu mohol naďalej pokračovať v trestnej činnosti, a to i napriek odstupu času od spáchanej trestnej činnosti, pretože i znalci psychiatri uzavreli, že u obvineného hodnotia resocializáciu ako možnú, aj keď limitovanú.

Z vyššie popísaných dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že preventívna väzba obvineného je daná a nariadením dohľadu probačného a mediálneho úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nemožno u obvineného A. M. dosiahnuť jej účel. Dohľad totiž nedokáže do dôsledkov eliminovať hrozbu pokračovania v trestnej činnosti, z týchto dôvodov je pobyt vo väzbe obvineného nevyhnutný.

Za výnimočnú okolnosť podľa § 80 ods. 2 Tr. por. podľa najvyššieho súdu nemožno považovať fakt, že obvinený je podľa hodnotenia starostu obce jej „riadnym občanom“. Pokiaľ ide o jeho zdravotný stav, obvinený A. M. je diabetik. Tento zdravotný stav mu však nebráni jednak v páchaní trestnej činnosti a na strane druhej, pre liečbu uvedenej choroby nie je nevyhnutný pobyt na slobode bez toho, aby obvinenému hrozilo vážne poškodenie zdravia, či dokonca smrť.

Na základe vyššie uvedených úvah rozhodol najvyšší súd tak, že sťažnosť obvineného A. M. ako nedôvodnú zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 13. marca 2017

JUDr. Peter P a l u d a , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Lucia Gočálová